

Sorinel

Nelu Preda

Aveam un șoricar – minune de cățel
Cuminte, adorabil, pe nume Sorinel;
Oriunde aș fi mers, mergea și el cu mine,
Era prieten sincer la greu dar și la bine.

Vroia doar mângâiere și-un bol micuț de hrană,
Doar dragoste era, sub straietele-i de blană.
Nici nu dormea-n coteț să-mi fie mai aproape
Pe trepte adormea chiar fiind udat de ape.

Dar azi de dimineață el n-a mai apărut
Când l-am strigat pe nume, – să fie dispărut?
Nu, n-a fost dispărut, în stradă l-am aflat
Cu blana-nsângerată și gâtul sfârtecat.

Căzuse victimă instinctului primar
De-a se perpetua și iată ce calvar!
L-am îngropat în curte sub nukul cel bătrân,
Plângând ca unui frate destinul său hapsân.

Chiar de-i voi lua vreodată un înlocuitor,
Sorin rămâne veșnic al meu ocrotitor,
Și dacă mai există vreun loc în Paradis,
Acolo-l voi găsi și pe Sorin, precis!